

והיום, בפינת שעשועי המלחמה, שתי מודעות פרסומיות מן העיתונות היו-מית, ובית קטן משיר * נחמד וחביב.

פרחים בבית - חת בבית!

משפחות בעורף למען החיילים בחזית
מבצע Polaroid מיוחד
אפשרו ליקיריכם בחזית לצלם את מהלכי ההיסטוריה
את הרגעיים שלא ישובו עוד...

כאבן במצולות צלל

ויתנשא לבב מצרים
ויבוא אל קו המים
אמר: "ארדוף, אשיג שלל"
כאבן במצולות צלל...
...והנשים אז היכו בתוף מרים
ויפצח בשיר העם
בשיר שימחה, בשיר הלל -
יבאדו אויבך ישראל...

מתוך מצעד הפזמונים של שידורי ישראל. מלים ומנגינה: עקיבא נוף
(פזמונאי מחונן, וכן גם ראש סיעת המרכז החופשי בהסתדרות ומועמד מטעמה לכנסת).

אני חופשי ורענן

אני אינני מוותר על הסתערויות אפילו יום אחד בשנה.
אני חופשי ומשחרר, קל ונייד.
בחגור שלי תמיד כמה טמ' פונים באריזה נוחה והגיינית, בשופרת עדינה כמשי להחדרה נוחה. הוא מקנה לי הגנה מושלמת, בטיחות וביטחון.
אני לא פוחד משום מחזור. אני מחזור אוגוסט.

טוב לי עם פומפון - הטמפון דלא טמפון

גב' מאיר בכנס מסבירים:

..אל לנו לאבד התקווה לשלום"

ממשות אפורה, אינו ראוי אפילו לתור-אר עם.
"או תקווה או שלום", קראה הגב' מאיר ברגש.
העצרת נסתיימה בשירת "התקווה".

מזל

איזה מזל שאני לא זוכר שמות. פשוט לא זוכר.

יש אנשים שהיכולות שלהם בתחום הזה מעוררת בי לא פעם תמחון של ממש.

נעמו, למשל. אני יכול לומר לה, סתם, דרך מקי רה: "את זוכרת שסיפרתי לך על החבר שישב לידו בשנה השניה באוניברסיטה מה?"

"מי?" היא שואלת, "אני קי. הבחור הדתי הזה?"
ואז אלהים עדי שלא הזכרתי את שמו לפני יותר מפעם אחת וגם אז כבדרך אגב ודא בשימת דגש מיוחדת. והשם נקלט, נרשם בזכרון, וכשיש צורך הוא שודפת אותו והוא נקשר דפרצוף, לשיעור, לצבע עיניים.

כמה טוב שלא כך אצדי. בית-ספר עממי, תנועת הנוער, תיכון, הדרכה, צבא, מורה-מחנך, אוניברסיטה, שוב מורה, קורסים, פגיו שות, השתלמויות...

איזה מזל שאני לא זוכר שמות.

אני מכיר רק עשרה מתוך האלפיים וארבע-מאות.

לזר

"התקווה לשלום והאמונה כי בוא יבוא, מפעמת בליבו של העם בישראל. קיוונו אליו בעבר, אנו מחנכים את ילדינו על יסוד תקווה זו. אל לנו להתפתות איפוא ולהחליף את הציפייה והערגה לשלום-אמת, באיזה חוזה שלום אשר ישים קץ לתקוותנו הכנה והלוהטת."

עוד אמרה הגב' מאיר: "שלום פירור-שו סופם של ייחולים; ועם שאינו מיחל והמוכן להחליף תקווה זכה ב-"

...והיה אם תתקיים ועידת שלום בז'נבה ואם נגיע אליה בטיסה 642 ואם סוריה תשחרר שבוינו, והנחיתה תהיה רכה דיה. ואם הכורסאות תהיינה בצבע בורדו בהיר ופיצל יסיר את חרם ה-נפט ויצטרף לגרעין נח"ל ואם מצרים תיסוג מגושן וסין מטיבט - ואם ה-עקוב יהיה למישור והגבעות תתמוגג-נה. ואם תרצו אין זאת. גם אז אל לנו לאבד את התקווה לשלום." דברים אלה אמרה אמש ראש הממשלה בכנס מסבירים של המערך.

בלאדה לעצמאי

עכשיו סגור הוא לפחות עד סוף החורף
אני יושב לי כאן, בפרברי סואץ.

אם יש חופשה רוח לחפש קצת הלוואות בבנק אינך נחשב בכלל בלי ערבויות, אחד ביקש לקנות תוצרת בדחיפות: הטנדר מגוייס, והעיסקה קאפוט! גמר ת'חסכונו של איזה שש-שנים אבל פניך עצמאי נותרו שונים...

עימדי בשער, נערה, עימדי בשער כוונני את מכונית כונס-הנכסים היה מפעל לי, נערה, והוא נסגר נשאר לגמור עוד לשלם את המיסים...

היה לי עסק, נערה, היה לי עסק - עסק לא גדול עם הכנסה טובה, חודשיים שאני יושב בפאתי-דמשק
האם קיבלת מן הצבא את הקיצבה?

סחורה שוכבת בנמל, במחסנים אשתי עומדת בחנות ואין קונים הצ'קים שגבתה גורמים לו לחייך סופם הרי ברור: "לפנות אל המושך!"
לווה כמה מאות עכשיו מן השכנים - אבל פניך נערי נותרו שונים...

מפעל קטן היה לי שם, הרחק בעורף - סתם פרנסה פשוטה, לא משהו נוצץ

הזיות מלחמה (ו')

מאת קובי ניב, אי-שם ממערב לתעלה

טוב לי

כשאני רוצה לדעת מה גישמע אצלי ואיך אני מרגיש, אני רץ לתפוס לי איזה עיתון. ושם כתוב שיש לי המוני הופעות, ושהאוכל שלי מגוון ומצויין, ושכל היום אני עושה סאונות, ושחילקו לי מיוזוני גומי חדישים, ושמוזן אני גר באוהלים מחוממים, ושהמוראל שלי גבוה עד הררי, ושהרגשתי מרוממת, ושסנטרי מורם, ושהאף שלי ארוך, וכתפי רחבות, ועיני בוהקות, ושערי מתולתל, ובכלל - טוב לי. ממש טוב לי.

אז תיכף ומיד אני משתכנע, מחייך לי באושר והולך לי לדרכי וטוב לי. ממש טוב לי. ומי שלא מאמין שטוב לי, יכול לקרוא את זה בכל העיתונים. עובדה.

פתאום קם אדם

פתאום קם אדם בבוקר באמצע המידבר, פותח את העיתונים ומתחלחל.

הוא רואה את סיקרי דעת-הקהל המישתולל, הוא קורא את דבר אנשי משמעת הברזל, הוא מתבונן בקריקטורות הטורפות, הוא מציץ במודעות המאיימות.

פתאום קם אדם בבוקר באמצע המידבר. העי-תונים מדברים רק על כוח ולו אין כוח יותר.

פתאום קם אדם בבוקר באמצע המידבר ומרגיש שהוא לא חלק מהעם.

פתאום קם אדם בבוקר באמצע המידבר ומרגיש שהוא לא רוצה להיות חלק מהעם.

פתאום קם אדם בבוקר באמצע המידבר ומרגיש שהוא רוצה ללכת.

פתאום קם אדם בבוקר באמצע המידבר ומרגיש שהוא צריך ללכת.

פתאום קם אדם.